

PROLÓG

Mafiáni sa radi ukrývajú za vieru. Veria svojim vlastným zásadám a pravidlám, veria v silu rodiny a moci. Veria v Boha.

V poslednom prípade patríam medzi výnimky. Nikdy nesedávam v kostole v prvých laviciach a nesnažím sa s predstieranou oddanosťou Všemohúcemu klamať okolie o svojej čistote a nezištnosti. Boli by to skurvené lži a pokus zaistiť si aspoň malú úľavu na duši za všetky špinavosti, akých sa dopúšťam.

Pred pár mesiacmi som do tohto kostola vstúpil s pocitom, že nemám dušu. Dnes z neho odchádzam s presvedčením.

Za chrbtom mi stále znie ozvena výstrelov, než ju napokon nadobro prebije ruch veľkomesta. New York sa prebudil do nového dňa, do klamlivého pocitu krásnych chvíľ.

Zo všetkých navôkol ho vymažem v priebehu sekundy.
Jediná sekunda...

Vždy rozhoduje jediná sekunda.

Tentoraz začnem svetom hýbať ja.

Ľudia sa zastavujú a so záujmom si ma obzerajú. Prekvapenie v ich očiach následne vystrieda strach. Zaiste nikto z nich nečakal, že až vykročí po svojej známej trase, stretne chlapa s krvou na tvári a so zbraňou v ruke.

A nie hocijakého, ale takého, ktorý donedávna zaberá titulné stránky všetkých novín a tučné písmo varovalo pred jeho bezcitnosťou a chladnokrvnosťou.

Obzriem si ich iba nakrátko. Neujde mi, že zdesene zazerajú do kostola a nepochybne si vytvárajú vlastné scenáre, čo sa v ňom odohralo. Nechám ich v predstavách a vykročím k svojmu autu.

Odovzdal som prvý odkaz a preklial Boha, a pokiaľ skutočne existuje, radím mu, aby sa začal modliť on ku mne. Odteraz melú moje mlyny a idú si po prvého skurvysyna z dlhého čierneho zoznamu s názvom *Smrť*.

KAPITOLA 1

Tyler

Zastavím auto pri budove 7 Park Avenue, otočením kľúča v zapalovaní utíšim motor a ponorím sa do vlastného pochmúrneho sveta. Iba zvuky z ulice sa ma snažia presvedčiť, že život naďalej pokračuje a všetko, čo sa tu včera udialo, je len desivý klam. Akoby sa tu nikdy neodohral jeden z najväčších masakrov, aké toto mesto zažilo. Ľudia sa pokojne prechádzajú po chodníkoch, autá jazdia po preplnených cestách, slnko svieti...

Zasraná ilúzia.

Jedinou pamiatkou je krvou sfarbený asfalt, po ktorom vykročím k vchodovým dverám bytového domu. Kroky za mnou zastanú spoločne s mojimi, keď si vo vstupnej hale za pultom všimnem novú tvár. Hneď ako ma žena v recepcnej rovnošate zbadá, vykúzlili rozpačité úsmev a popraje mi dobré ráno. Vycvičili ju rýchlo, lenže nedokáže zamaskovať stopy nervozity, aké v nej vyvoláva moja prítomnosť.

Momentálne ma nový personál nezaujíma. Prejdem k pultu a všimnem si fotografiu mladého chlapca, ktorá visí na stene. Jeho úsmev je plný nádeje a oči žiaria živo-

tom. Prišiel oň kvôli mne. Ešte pred pár hodinami stál za pultom a liezol mi na nervy, aj keď si len robil svoju prácu a snažil sa odovzdať mi poštu. Pracoval v nesprávnej budove, a to je jediný dôvod, prečo sa už nikdy nevráti k svojej matke.

Obrázok mladého chlapca následne vystrieda iná tvár. Najdokonalejšia na svete. Jediná, ktorá si nezaslúži zažiť vať krutosti tohto skurveného sveta.

Nedokázal som ju pred ním ukryť. Moje objatie bolo prislabé.

Do žíl sa mi vleje nová dávka nenávisť. Ani by som neveril, že je to vôbec možné. Premením ju na hnev a s odhodlaním sa vyberiem k výťahom.

Potrebujem náboje, netrpezlivo čakajúce na svoju príležitosť, ukryté v trezore v mojej pracovni. Posledné som vystrielal do Boha. Snáď až vykrváca, utopí sa v jeho krvi celý svet.

Pripomína mi ju každé miesto. Obyčajná chodba bytovej budovy, malá kabína výťahu, náš apartmán...

Vidím ju sedieť na sedačke. Keď ma uvidí prichádzať, hneď sa usmeje a položí knihu na stôl...

Prejdem do spálne. Pokojne spí v našej posteli, taká nevinná a krásna.

Snažím sa zhlboka nadýchnuť, ale nedokážem dostať kyslík do pľúc. Včerajším dňom som definitívne prišiel o schopnosť dýchať, hoci naďalej žijem. Len tá neustále bodajúca bolesť v hrudníku mi dáva na vedomie, že moja smrť sa nezadržateľne blíži. Poddám sa jej však až vo chvíli, keď si budem istý, že všetci sráči odišli spoločne so mnou.

Otvorím dvere skrine a pohl'adom prejdem po oblečení nasiaknutom jej vôňou. Predstavím si ju v ružových šatách z oslavy mojich rodičov. Vyzerala v nich tak nádherne.

Ani netuším, ako dlho tu stojím a dívam sa na svoj poklad. Na jej jemné črty tváre, malý nos a hanblivý úsmev, ktorým si ma získala, a preto jej patrí už navždy. Vybavujem si všetky spomienky, krásne aj tie zlé, a každú chvíľu, ktorá by dokázala zvrátiť osud, ak by som vtedy konal inak.

Nie je možné vrátiť čas a prepísať minulosť, no dokážeme hýbať budúcnosťou. A tá bude plná krvi, utrpenia a smrti. A práve smrť sa mi rozlieva v kostiach a jej šepot mi nad hlavu vzťahuje mračná. Obopína okolo mňa ruky, vnára ma do sveta nenávisti a hlavne nesmiernej túžby po pomste, ktorej sa pokorne oddávam.

Z tichých dohadov s večnosťou a spomienok s vyvolenou ma vytrhne klopanie na dvere. Za iných okolností by som jeho diskretnosť a snahu dopriať mi chvíľku priestor ocenil, teraz ho preklínam. Moja ignorácia nemá žiaden účinok, preto, keď sa klopanie premení na búchanie, zavriem skriňu a prejdem k vchodovým dverám.

Nájdem za nimi Paola, s tvárou plnou starostí aj miernych výčítiek. Šiel z nemocnice za mnou, takže o mojom nedávnom vyčíňaní v kostole vie.

„Vyzeráš strašne,“ povie ako prvé, keď ma zbadá.

Ani trochu ma to nezaujíma. Nemienim reagovať, len sa obrátim a vyberiem sa do kuchyne. Nasleduje ma a nepovie ani slovo, keď mu podľa zaužívaných tradícií nalejem do pohára whisky.

Nevezme si ho, ale založí si ruky na hrudi. „Čo máš, kurva, v pláne?“

Akoby to nevedel. „Kde je Tino?“

Na okamih odvráti zrak. Je to jasné znamenie, že sa mi odpoveď nebude páčiť. Len čo otvorí ústa, nie je viac pochyb, že môj predpoklad bol správny. „Je mŕtvy.“

Nedávno ponúkaný pohár preletí cez celú kuchyňu až

do obývačky a rozmláti sa v nej na tisíce kúskov. „Kurva!“ zvriesknem skôr, než stihnú doznieť posledné zvuky rozbíjajúceho sa skla. „Ako je to možné?! Nemohli ste ho udržať nažive?!“

„To som mu mal dať dýchanie z úst do úst?“ bráni sa s miernou podráždenosťou. „Skapal, to je podstatné...“

„Nie, kurva!“ skočím mu do reči. „To vôbec nie je podstatné! Ešte nemal zomrieť, určite nie takto!“ Ani si neuvedomujem, kedy k nemu prikročím tak blízko, až sa nám takmer dotýkajú čelá. Paolo neuhne, odhodlane stojí na mieste, pripravený na môj hnev.

„Čo sa tam stalo, Tyler?“

Jediná otázka ma dokáže vrátiť o niekoľko hodín späť. Do okamihov, kvôli ktorým už viac nič nemá zmysel, a hlavne, kvôli ktorým sa nedokážem ovládať. Zdrapím Paola za golier košele. „Neser ma!“ precedím cez zuby.

„Ja ťa neseriem, som v tom predsa s tebou,“ zmierni tón. „Lenže správaš sa ako nepričiteľný. Strieľať v kostole? To myslíš vážne?“ Stojí tvárou v tvár hrozbe a aj napriek tomu si dovoľí chrliť na mňa výčitky.

„Smrteľne,“ odvrknem, pozbieram v sebe posledné zvyšky sebakontroly a pustím ho. Schmatnem fľašu whisky a namierim si ju k ústam. Ani poriadna dávka alkoholu nedokáže zastaviť bolesť, aká mi prúdi celým telom. Bodá a páli, trhá a horí. Som mŕtvy, ale stále nie a nie zomrieť.

Paolo mi vytrhne fľašu z ruky a tresne s ňou o kuchynskú linku. „Nedal si sa ošetriť, ty magor?“

„Daj mi pokoj.“ Na jeho kokotiny naozaj nie som zvedavý.

„Daj si dole košeľu.“ A on na moje tak isto nie.

„Naser si.“

„Ty si naser.“ Vyberie sa do obývačky. Pozorujem ho,

ako sa mi prehrabáva v komode. Keď nájde lekárničku, kývne hlavou k sedačke.

Nemám dostatok síl a už vôbec nie nervov sa s ním naťahovať, preto ho poslúchnem. Posadím sa na hranu konferenčného stola a postupne rozopnem jeden gombík po druhom. Keď sa dostanem k ľavému rukávu, nedokážem pokračovať.

„Ježišikriste,“ započujem Paolov vzdialený hlas, keďže som sa presunul na miesto, kam nemá prístup.

Pred očami sa mi odohrávajú udalosti posledných hodín, také živé, akoby sa opäť opakovali v celom svojom krutom svinstve. V ušiach mi znie jej hlas, chvíľu odhodlaný, chvíľu plný beznádeje a strachu. V ďalšej sa zmení na zúfalý krik, až postupne prenikne do rezignovaného náreku. A napokon sa zmení na tichý plač, než nadobro utíchne.

„Tyler?“

Strhnem sa a stretnem sa s ustarosteným pohľadom svojho brata.

„Mal by si ísť za lekárom.“

Prezriem si zranenia. Hlboké rezné rany sa ťahajú v polmesiaccioch na oboch zápästiach a spod množstva zasnutej krvi vidieť kosti. Stačilo málo a nepochybne by som si odtrhol ruky. „Nechcem ísť za lekárom.“ Naveky ostanem poznačený, tak ako je naveky poznačená ona.

Vyzlečiem si košeľu a hodím ju na podlahu.

Paolo si porazenecky povzdychne. Nesnaží sa ma presvedčiť, iba nastaví ruku, aby som mu podal svoju. Rozumiem, že sa mi snaží pomôcť, a hoci o jeho pomoc nestojím, on nie je príčinou môjho hnevu. Nie je preto fér, aby som svojich démonov vypúšťal práve naňho.

Ranu mi vyčistí alkoholom a nevynechá ani krvou zasnutené prsty. „Bude to chcieť trochu whisky,“ prehovorí, kým sa snaží navlieknúť niť na chirurgickú ihlu.

„Nepotrebujem whisky.“

Ani toto moje rozhodnutie nekomentuje. Zohne sa a opatrne sa pustí do práce. Síce nie je žiaden profesionál, podobných zákrokov má za sebou viac než dosť. Nie raz dával dohromady mňa či iných chlapov.

Vnímam na sebe jeho pohľad, keď mi prechádza ihlou cez kožu. Nič však necítim. Alebo možno niečo áno, ale zožiera ma iná bolesť, a tej sa nejaká sprostá ihla nedokáže vyrovnáť.

„Čo sa tam stalo?“ nadhodí opatrne.

Zabil som ju.

„Nič.“

Zavrtí hlavou a nepatrne zatne sánku. Seriem ho a je mi to úplne jedno.

„Hovor so mnou.“

Nemám chuť hovoriť, preto len pozorujem, ako postupne dáva dohromady včerajšiu spúšť. Keďže nie je odborník, zaiste mi na rukách ostanú odporné jazvy, i keď napokon sa to zahojí a niť sa vstrebe do tela. Na tom mi však nezáleží. Moje najväčšie jazvy sa nachádzajú niekde celkom inde. „Čo sa tu včera dialo?“ ozvem sa vo chvíli, keď Paolo pomaly končí s amatérskym zákrokom.

„Z reality sme bežali priamo na Park Avenue. Chvíľu nám to trvalo, keďže sme nemali auto.“

Lebo vždy jazdíme mojím a akosi som nemal čas dávať im kľúče.

„Vyzeralo to tu strašne,“ pokračuje. „Prišli sme neskoro, všetci naši muži boli mŕtvi.“

„Kde je Sarah?“ svitne mi odrazu.

„U mňa doma. Grace už bola preč, a keď zmizli aj zvyšní hajzli od Bernardiho, vzal ju odtiaľto Simon.“

Zrejme by sa mi trochu uľavilo, ak by nespomenul Grace. Jej meno mi neustále znie v hlave, ale občas ho nahradia iné slová.

Nedokázal si ju chrániť...

Snážil si sa málo...

Zlyhal si...

Ani neviem, kedy mi Paolo stihol obviazať zápästia obvazom. Odrazu odkladá veci do lekárničky. „Aj tak nerozumiem, prečo si napriek Simonovi dovolil Arturovi vstúpiť do famílie.“

Je to po prvýkrát za osem rokov, kedy otvoril túto tému.

Simon je Arturov bratranec, no podstatnejšie je, že patrí k členom newyorského policajného oddelenia, a naše pravidlá striktné zakazujú vstúpiť do famílie komukoľvek, kto má akékoľvek väzby na policajtov, zvlášť ak pochádzajú z jednej rodiny. V Arturovom prípade som urobil výnimku, o ktorej vie len Paolo, Lorenzo a môj otec.

„Pretože som to tak chcel,“ odpoviem stroho.

„Nepoznal si ho. Odkiaľ si vtedy mohol tušiť, že robíš správnu vec?“

„Sklamal snáď niekedy?“ dám mu protiotázku.

Odkráča s lekárničkou ku komode. „Úprimne? Včera som na chvíľu zapochyboval.“

Ja nie. Obaja sme vedeli, že nemám inú možnosť a musím odísť s nepriateľmi. V tomto boji som nemal šancu vyhrať. Ale to napokon ani v tom ďalšom.

„Kde je vlastne Arturo?“

Zavrie skrinku a oprie sa o ňu chrbtom. „Ostal v nemocnici.“

To ma prekvapuje. Rátal by som, že za mnou pôjde práve on. Nielen z dôvodu, že na zachovanie mojej chladnej hlavy má väčší vplyv než Paolo. Ten ma vo väčšine mojich zlých rozhodnutí skôr podporí.

Z jeho upreného pohľadu čítam, že tentoraz nebudem mať také šťastie.

„Nezastavíš ma,“ uistím ho.

„Stavíme sa?“ z hlasu mu vyžaruje výzva.

Viem si predstaviť, čo by sa dialo, ak by som si teraz stál za svojím. Zbytočne by sme si navzájom rozmlátili ksichty, pretože v tomto prípade sú na mňa pripravení viac ako za iných okolností. Nepochybne sa postarali, aby mi za riťou stála celá família, len aby som bezmyšlienkovite nevpálil do Hobokenu, čo mám koniec koncov aj v pláne.

„Štyridsaťosem hodín,“ prehovorí miernejšie. „Sú to najhoršie hodiny, Tyler. Všetko príde v správny čas, lenže práve tieto by si mal tráviť niekde inde, a nie hnať sa za pomstou.“

Rozumiem, čo sa mi snaží povedať. Grace je v kritickom stave a ja som ju opustil. Mal by som byť pri nej, držať ju za ruku a prosiť ani neviem koho, aby jej pomohol. Prepadne ma ďalší pocit viny a uvedomím si, že som opäť zlyhal. Kvôli mne bojuje o život a ja som ju nechal samu.

„Iba sa prezlečiem,“ oznámim mu a vykročím k spálni. Paolo ma zastaví v momente, ako sa mu obrátim chrbtom.

„Vráť sa, máš v ramene dieru.“

Vlastne áno, včera som schytil guľku pri prestrelke v areáli. Porazenecky sa vrátim na miesto a bez akýchkoľvek protestov ho nechám, aby ma opäť ošetril.

„Poviem Stevenovi, aby sa ti na to pozrel. Nemienim riskovať, že dostaneš infekciu.“

A ja mu nemienim vysvetľovať, že sa na to môžem vysrať.

„Našťastie ťa neprestrelila, len sa o teba obtrela.“

Pred piatimi sekundami som tam mal kráter. Začína ma unavovať. „Môžeš si pohnúť?“

„Už to bude.“ Po chvíli uzná, že jeho misia je defi-

nitívne na konci. Samozrejme, že si ma najprv poriadne prehliadne.

Vyberiem sa za pôvodným plánom a len čo za sebou zatvorím dvere spálne, trochu sa mi uľaví. Nestojím o spoločnosť, povzbudivé reči či ustarostené pohľady priateľov. Jediné, čo chcem, je, aby sa Grace prebrala a všetko bolo opäť správne.

Lenže je to nemožné želanie. Nikdy nič nebolo správne. Naša náklonnosť, láska či dôvera. Všetko to boli len podnety, kvôli ktorým sme sa istým krokom blížili k záhube. Natoľko nám opantali myseľ, až si ona prestala uvedomovať riziká a ja som ich pre vlastnú sebeckosť ignoroval. Zatvárali sme oči a kráčali k priepasti, do ktorej sme sa napokon zrútili. A kvôli tomu ich Grace viac nedokáže otvoriť.

KAPITOLA 2

Tyler

V živote som urobil mnoho svinstiev a spôsobil nespočetné množstvo utrpení, za ktoré si nepochybne zaslúžim pykať. Vždy som si to uvedomoval a rátal s tým, že až nastane deň zúčtovania, zaplatím vysokou cenou. Vlastnou slobodou či dokonca životom.

Takto by to podľa správnosti malo byť.

Jednoznačne som nečakal, že do môjho života vstúpi niekto, kto pre mňa bude mať najvyššiu hodnotu. A práve touto vzácnosťou som nikdy nechcel platiť.

Nik sa ma však na môj názor nepýtal a ani mi nedal možnosť výberu. Ak by existovala šanca vymeniť si s ňou miesto, neváhal by som ani sekundu. Takto to, žiaľ, nefunguje. To ona bezvládne leží na nemocničnej posteli a dýcha len vďaka prístrojom. Ona platí daň za môj špinavý svet, a to iba kvôli tomu, že si dovolila milovať ma.

Je ešte drobnejšia, než si ju pamätám a pokožku má takú bledú, až splýva s posteľnou bielizňou. Nevieť, ako dlho hľadím na jej krehké telo a mučím sa spomienkami na osudný deň. Už ani neviem, kedy sa odohral.

Sekundy trvajú minúty, minúty hodiny...

Čas je iba zasraný pojem, ktorý si dovoľí plynúť bez toho, aby bola Grace jeho súčasťou. Neodvážim sa dúfať, že sa to jedného dňa zmení. Nespolieham sa na zázraky, nemám na ne nárok.

Niekde v najzastrčenejšom kúte mojej mŕtvej duše ale predsa len horí malý plamienok. Skurvená nádej, neschopná vzdať sa túžby opäť vidieť jej nádherné oči. Chýba mi každá jej časť. Úsmev, čo robil deň krajším, smiech, vďaka ktorému mi začalo biť srdce. Teplá náruč, pre ktorú som začal žiť...

Obavy z jej straty sú však silnejšie ako klamlivá ilúzia nádeje. Strach mi zvierá celé vnútro a síce na to nechcem myslieť, nemôžem sa zbaviť pocitu, že ma čoskoro nadobro opustí. Neverím na krajšie zajtrajšky a čím dlhšie ju pozorujem, tým viac sa ten skurvený pocit zintenzívňuje.

Položím dlaň na jej drobnú ruku. Je celá studená, ako predzvesť čohosi zlovestného. „Prebud' sa, poklad môj,“ prehovorím k nej potichu a napäto čakám, či na moju žiadosť zareaguje.

Nič sa však nedeje.

Nedokážem si predstaviť žiť bez nej. Je jediný dôvod, pre ktorý som sa v živote dokázal usmiať. Iba vďaka nej som schopný niečoho lepšieho, než za sebou nechávať stopy krutosti a utrpenia. A ona tu leží, bez pohnutia, a nemá silu vrátiť sa späť. Svet, do ktorého som ju zatiahol, ju vyčerpal do posledného dychu.

Dvere od izby sa otvoria a o chvíľu opäť zatvoria. Neobťažujem sa obrátiť ku komukoľvek, kto ku mne kráča.

„Tyler?“ započujem tesne za chrbtom Stevenov hlas.

Smútok, aký sa mu v ňom odráža, ma donúti zatnúť sánku a viac znenávidieť každého, kvôli komu musí byť Grace v tomto stave.

„Kedy sa preberie?“

Nepatrne si povzdychne a postaví sa priamo vedľa mňa. „Na to je ešte skoro. Ona to ale zvládne.“

Nacvičené frázy pre blízkych pacientov ma ani trochu nezaujímajú. „Hovor so mnou na rovinu.“

Odpovie po krátkom tichu. „Neviem.“ Položí mi dlaň na plece. Ani jeho priateľské gesto ma nezaujíma. „Žiaľ, nedokážem už nič urobiť.“

Nemôžem mu to mať za zlé, lenže momentálne nenávidím celý svet a Steven v mojich očiach zlyhal. Za prachy, aké mu každý mesiac platím, by mal dokázať príviesť k životu aj zasraného Boha.

Zloží mi ruku z pleca a siahne si do vrecka. „Niečo som ti priniesol.“

Po prvýkrát, odkedy prišiel, odlepím pohľad od Grace a pozriem sa naňho. Tvár mu odráža stopy únavy. Až teraz si uvedomím, že je zrejme v nemocnici od chvíle, kedy mu začala včerajšia zmena. Poznám ho dlhé roky, preto viem, že svoju prácu berie tak vážne, ako som ja pred pár mesiacmi bral tú svoju, ale nech sa k nemu dostali akékoľvek prípady, vždy si udržiaval profesionálny odstup. Teraz neodišiel, aby jej bol nablízku.

Vytiahne ruku z vrecka a roztvorí dlaň. „Mal by som ti dať jej osobné veci, ale mala pri sebe iba toto.“

Už ani nespočítam, po koľký raz sa mi zastaví srdce. Ako je možné, že ešte stále žijem?

Vezmem si od neho retiazku z bieleho zlata s príveskom v tvare srdca. Len čo sa moja pokožka stretne s teplým kovom, rozochvejú sa mi prsty a následne aj celé telo. V mojom vnútri sa rozpúta niečo podivné. Niečo, čo ani prinajmenšom nedokážem ovládať. Zasiahne ma to plnou silou priamo v hrudníku, zovrie orgány a donúti prudko dýchať.

Dokážem sa sústrediť iba na tú malú vec, ktorá kedysi dokázala vyvolať radosť, nefalšovaný úsmev a pocit šťastia. Drobný dôkaz lásky nevyčísľiteľnej hodnoty. Zrejme to jediné, čo mi po nej ostane, okrem nezabudnuteľných spomienok. Posledná hmatateľná vec.

„Tyler?“ dvihne Steven ruku, ale prudko od neho odstúpim.

„Choď preč.“ Snád' ma počul, pretože ja seba nie.

„Nemal by si...“

„Odíď. Prosím.“

Zrejme pochopí, že v tejto chvíli skutočne netúžim po spoločnosti, pretože sa v izbe s neznesiteľne ostro pípajúcim zvukom rozoznejú kroky, ktoré následne zaniknú za zatvorenými dverami.

Len čo odtiaľto zmizne, zúfalstvo a bezmocnosť nado mnou prevezmú moc. Hodia ma na kolená priamo k jej posteli a zovrú mi hrdlo tak silno, až nedokážem plynulo dýchať. Naprieč celým telom sa mi plazí skurvená horúčava, kvôli ktorej sa mi točí hlava, a z akéhosi nepochopiteľného dôvodu je všetko navôkol rozmazané. Páli ma tvár aj oči, horí mi celé vnútro a čosi neznesiteľné mi drví kosti.

Kdesi v diaľke počujem jej hlas, márne sa však snažím rozoznať slová. Volá ma k sebe, či sa so mnou lúči? Má to byť prelud želanej budúcnosti, alebo spomienky na naše spoločné okamihy?

Čo sa to, kurva, deje?

Silno zavriem oči a zatnem päste, až sa mi drobný kov zaryje do dlane. Z posledných síl sa nad sebou snažím prevziať kontrolu. Trvá nekonečné minúty, kým sa mi podarí skrotiť dych a aspoň trochu uhasiť vnútornú bolesť. Naďalej ma ale pália pľúca a krváca srdce.

Nemôžem si dovoliť strácať sily a poddávať sa smrti,

hoci by som ju uvítal s otvorenou náručou. Nesmiem nechať Grace bojovať osamote. Musím sa pozbierať a stáť pri nej do posledného okamihu. Či bude znamenať definitívny koniec, alebo sa vráti ku mne, je len v jej rukách. A ja ju do tej doby nemienim pustiť.

Pomaly rozlepím viečka a zaostrím zrak na Grace. Pôsobí, akoby len spala. Presne tak, ako som ju videl spávať každú noc. Pokojne a uvoľnene. Ani neviem, čomu mám vlastne veriť. Všetko mi pripadá ako ilúzia, zasraná predstava zlého sna, ktorého som sa každý deň podvedome obával, a teraz sa mi premieta pred očami v spomalených záberoch, ktoré si ani naďalej nechcem pripustiť ako realitu. Iba tá skurvená bolesť zmietajúca celým mojim telom mi nemilosrdne pripomína, ako sa žalostne mýlim. Naozaj sa to všetko deje a ja s tým nemôžem nič robiť. Carlo náš boj vyhral. Nemôže ma síce vidieť, ale napokon ma dostal presne tam, kam chcel. Na kolená, na samé dno, do absolútneho zúfalstva a beznádeje.

„My to zvládneme,“ prehovorím k svojmu pokladu. Naozaj netuším, odkiaľ sa mi podarilo vyhrabať chabú nádej. Zrejme ide o ďalší mnou vytvorený klam. Nateraz ale nemám v rukách nič iné.

Okrem retiazky, ktorú si pripnem na krk a ukryjem pod košeľou pred celým zasraným svetom.

Ocitol som sa v akomsi paralelnom svete. Život upadol do zabudnutia, v podstate som ho celý zatratil. Zaujíma ma len to, že sa Grace čoskoro preberie.

Tak to predsa vraveli, nie? Štyridsaťosem hodín. Presne toľko času potrebovala, aby sa konečne vrátila späť, a práve bežia posledné minúty.

Sedím na stoličke pri jej posteli a už ani nevnímam pípanie prístrojov. Nevnímam vlastne nič, iba myslím, že poklopkávam prstami po malom stolíku, kým ju ostražito pozorujem a napäto čakám, kedy konečne nastane tá chvíľa.

Ak mi posledné hodiny pripadali ako večnosť, nie je to nič v porovnaní s tým, ako skurvene sa vlečie čas práve teraz. Stále však nehybne leží a jej oči ostávajú zatvorené. Už to ale nepotrvá dlho. Zaiste sa čoskoro prebudí a opäť uvidím jej úsmev.

Každým ďalším okamihom ma prepadá čoraz väčšia nervozita. Stále žiadna zmena.

„Tyler?“ ozve sa odkiaľsi hlas.

Nepatrí Grace, preto naň nereagujem.

„Tyler, kurva, no tak.“

„O chvíľu sa preberie,“ odpoviem mu, aby pochopil, že sa blíži veľký okamih, tak aby mi dal pokoj.

„Mal by si si trochu oddýchnuť. Už tri dni si nespál ani nejedol.“

Uznávam, oči ma neznesiteľne štípu, takže ten hlas má zrejme pravdu, ale jedlo a spánok sú to posledné, na čo dokážem myslieť.

„On sa zbláznil,“ započujem pre zmenu iný hlas. „Totálne mu jeblo.“

Čo tým myslí, pochopím vo chvíli, keď ku mne niekto pristúpi, chytí ma za ruku a zastaví moje zúrivé klopkanie o stolík. Prudko obrátim hlavu, zistím tak, že je to Arturo.

Pokiaľ si dobre spomínam, jeho tvár sa vždy nachádzala v preňho typickom flegmatickom móde a nech sa dialo čokoľvek, len máloktorá situácia ho dokázala rozhodiť natoľko, aby svoju masku stiahol. Teraz ju však nemá, dokonca si aj v mojom stave dovoľím tvrdiť, že sa v ňom mieša viacero emócií, a to ani za normálnych

okolností nie som žiaden odborník. Badám v ňom starosti, strach, neskrývaný smútok a aj pochopenie.

Zasiahne ma vlna trpkého uvedomenia si reality. Dar-
mo budem rátať minúty či sekundy. Grace sa nepreberie.
Nad'alej ostáva v tomto stave, ktorý jej nedovolí prebu-
diť sa a vrátiť sa späť ku mne. Žiadne šťastie sa nekoná.

„Je mi to ľúto,“ prehovorí môj priateľ. „Nič ale nie je
stratené, rozumieš?“

Neverím mu jediné slovo. Všetko je stratené.

Dovolil som si na chvíľu uveriť nádeji a vyjsť na svet-
lo, len aby napokon celý svet ešte viac sčernel. Za po-
sledné hodiny sa nič nezmenilo a tak skoro ani nezmení.

Grace ostáva uväznená vo vlastnom tele, kým všet-
ci sráči nad'alej žijú. Svet nikdy nebol spravodlivý a hoci
som sa zaprisahal, že ju do posledného okamihu budem
držať za ruku, nastal čas uviesť veci do pohybu.

Nakloním sa k jej tvári a priložím pery na čelo. Lúčim
sa s ňou po druhýkrát, lenže v tomto prípade som odhod-
laný do bodky splniť svoj sľub. Najprv ale musím preko-
nať prvú a najťažšiu prekážku.

Len čo sa postavím a otočím k dverám, je mi jasné, že
táto misia nebude jednoduchá. Arturo na mňa podozrie-
vavo hľadá a Paolo mu ani trochu nezaostáva.

„Chcem ísť domov,“ dám si záležať na presvedčivos-
ti svojich slov. V podstate neklamem, naozaj sa potrebu-
jem dostať do svojho apartmánu, keďže v zbrani stále ne-
mám náboje.

„Odveziem ťa,“ zamrmle Paolo.

Prejdem okolo Artura, ktorého pohľad ma vyprovádza
do chvíle, kým za nami Paolo zatvorí dvere. Tuším mi na
to neskočil, ostáva mi preto dúfať, že nepodnikne žiad-
ne kroky či opatrenia skôr, než sa zbavím druhého člena
svojej osobnej ochranky.

Lenže ani Paolo nepôsobí, že povolil v ostražitosti. Cestou na Park Avenue na mňa popri šoférovaní neustále zazerá, hoci sa snažím tváriť pokojne a vyrovnané. Zrejme nie som príliš presvedčivý, keďže ani pred bytovým domom ma nemieni nechať osamote a nanúti sa mi do apartmánu.

Nemám inú možnosť. Hneď ako prekročím prah bytu, rozbehnem sa na poschodie.

„Ja som to, kurva, vedel,“ započujem za chrptom Paolov hlas a hneď aj jeho kroky, ktorými sa ma snaží dobehnúť.

Našťastie som rýchlejší a dostanem sa do pracovne v predstihu, aby som za sebou zamkol dvere.

Zatricska na ne. „Okamžite otvor, kurva s tebou!“

Ešte to tak.

Presuniem sa k vstavanej skrini a odsuniem jednej z dverí. Na prvý pohľad pôsobí úplne obyčajne. Prázdny priestor, žiadne police ani vešiaky. Vojdem dovnútra a položím prsty na zadnú stenu. Z vnútornej strany má primontované malé kolieska, vďaka ktorým ju bez námahy odsuniem na stranu. Pred očami sa mi objavia masívne oceľové dvere od trezoru. Odblokujú sa po zadaní kódu na svetelnom paneli nad úchytkou a odhalia tajomstvá, ktoré v ňom ukrývajú.

Vytiahnem krabičku s nábojmi, naplním nimi svoju Berettu M9 a niekoľko nábojov si strčím do vrecka. Keď zatvorím trezor, zasuniem stenu na miesto a zavriem skriňu, obzriem sa k dverám. Paolo je ticho, to však neznamená, že tam nie je. Nepochybne stihol kontaktovať Artura, že niečo chystám, keďže vie, že v pracovni mám trezor so zbraňami.

Pevne chytím rukoväť a zhlboka sa nadýchnem. Snáď mi to niekedy odpustí. Odomknem dvere a len čo ich otvorím, namierim zbraň svojmu bratovi priamo na čelo.

V jeho očiach sa neodráža ani náznak strachu či pre-

kvapenia. Skôr mi pripomína Artura. Založí si ruky v bok a povzdychne si. „Naozaj to chceš takto?“

Ani nie, nemám ale na výber. Odpoveďou mu je môj prst na spúšti.

„Ako to chceš urobiť, Tyler? Budeš mŕtvy hneď, ako kolesá tvojho auta prekročia hranicu Lincoln Tunnel s Hobokenom.“

„Nájdem spôsob, ako sa tam dostať,“ uistím ho s odhodlaním.

„A čo potom?“ pristúpi o malý krok. Trhnutím ruky mu dám najavo, aby sa radšej nepribližoval, preto sa zastaví. „Carlo je nepochybne zašitý v nejakej diere a čaká, kedy ti rupne v hlave a vrazíš tam. Toto nie je riešenie.“

„A čo je riešenie?!“ zahulákam snád' na celý Manhattan.

Spoza rohu sa vynorí Arturo. „Ísť na to rozumne.“

Samozrejme, ako inak.

„Rozumne?“ neveriacky sa zasmiejem a pre zmenu nasmerujem berettu na Artura. „Čo je podľa teba rozumné riešenie? Stáť na mieste ako vtedy a len sa prizerať?“

„Tyler,“ prehovorí Paolo s vážnosťou. „Ja som ťa tam našiel. Prikovali ťa k reťaziam ako zasraného psa. Videl som tvoje ruky. Urobil si, kurva, všetko, čo bolo v tvojej silách.“

Kurevsky sa mýli. „Nič o tom nevieš, Paolo.“ Namierim zbraň naňho. „Nevieš o tom absolútne nič!“ Ne-kontrolovateľne sa mi roztrasie celé telo. Pred očami sa mi opäť premietajú obrazy posledných dní a v ušiach mi znie jej hlas. Volá ma a prosí, aby som jej pomohol zo situácie, do ktorej sa dostala iba kvôli mne. „Mal som možnosti, ako jej pomôcť. Ja som ich, kurva, mal!“ Vy-tiahnem z vrecka karabínu a hodím mu k nohám prvú možnosť. „Ak by som ho poslúchol a povedal mu jedno posrané slovo. *Prosím!*“ A táto bola druhá.

„Tyler...“

„Nie, Arturo!“ preruším ho a obrátim k nemu tvár, kým berettou stále mierim na Paola. „Nesnaž sa ma presvedčiť, že som sa zachoval správne. Zlyhal som ako partner, zlyhal som ako otec, ale nezlyhal som ako don! Držal som si svoju skurvenú tvár, kým Tino znásilňoval Grace a zabíjal naše dieťa a neurobil som nič, aby som tomu zabránil, a to všetko iba kvôli tomu, že som tým, kým som! To ja som ju zabil! Je mŕtva iba kvôli mne!“

Nasledujúce udalosti sa zbehnú takou rýchlosťou, že ich nedokážem poriadne vnímať a už vôbec na ne reagovať. Nieкто mi z ruky vytrhne zbraň, do uší mi prenikne hlasitý zvuk výstrelu a zároveň na tvári ucítim ostrú bolesť. Je to Arturova päšť, lenže skôr než sa od nečakanej rany stihnem stretnúť s podlahou, zachytí ma za temeno.

„Už to nikdy nevyslov, rozumieš?“ prehovorí nasrane skrz zuby priamo do mojej krvou zaliatej tváre. „Ona stále dýcha. Jej srdce stále bije. Tak už to nikdy, kurva, nehovor!“ Pritiahne ma k sebe do objatia a pevne zovrie.

Všetko sa na mňa zosype ako skurvený domček, akurát nie z kariet, ale tehál. Padajú mi na hlavu, a síce ma čoskoro zaiste zasypú, nedokážu ma zabiť. A to je to, čo nenávidím najviac. Mal som byť mŕtvy a všetko by bolo v poriadku, pretože by jej nik neublížil.

Na pleciach ucítim ďalší stisk. Je to druhý z mojich bratov. Prvýkrát v živote si dovoľm ukázať svoju slabosť, pretože viem, že pri nich som v bezpečí. Môžem zo seba vypustiť všetok žiaľ, bolesť aj hnev, každé svinstvo, aké sa vo mne za posledné dni nahromadilo a zaplnilo moje vnútro. Nie je snáď ani možné, aby človek dokázal zažívať takúto bezmocnosť, lenže práve to pociťujem na vlastnej koži. Je len ich zásluhou, že vôbec stojím na nohách.

Vraví sa, že keď dáme svojim emóciám voľný prie-

beh, ul'avi sa nám. Nie je to pravda. Nepocit'ujem ani náznak uvoľnenia, skôr mám pocit, akoby som už naozaj zomrel.

„Chcel, aby som si kľakol a poprosil ho,“ pošepkám do Arturovho saka, keď sa mi podarí trochu upokojiť.

„Vieš, že by sa tým nič nezmenilo.“ Objíme ma pevnejšie. „Nenechal by ju odísť.“

Lenže čo ak áno? *Keby bolo keby* je skurvená otázka, ktorú som si nikdy nekládol. Nikdy som sa nezamýšľal, či by som v určitej situácii konal inak. Každý môj krok priniesol určité následky, na ktoré som reagoval, až keď nastali. Teraz sa ale nedokážem pýtať nič iné.

Čo by sa dialo, ak by...?

Odpoveď už nikdy nezistím, som si však istý, že aj keď som v tej zasranej miestnosti ostal sám, teraz sám nie som a moji bratia urobia čokoľvek, aby spravodlivosť v našom podaní dostala zadosťučinenia.

Potvrdia to aj slová, ktoré mi Arturo pošepká. „Nechaj to na mňa. Nastal čas, aby som ti po ôsmich rokoch splatil svoj dlh.“

KAPITOLA 3

Tyler

Nikdy som sa nezobúdzať s toľkými ťažkosťami. Pripadá mi, akoby mi niekto zaťažil viečka kameňmi a dobil na smrť. Bolí ma každý sval a len s námahou sa mi podarí otvoriť oči. Ako prvé zbadám úsmev Grace. Hľadá na mňa z fotografie v rámečku na nočnom stolíku a je až neuveriteľné, ako ma jediná fotka dokáže vrátiť späť na Brooklyn Bridge a pripomenúť mi každú sekundu večera.

Práve vtedy som si začínal pripúšťať, že ju milujem. Nie som si istý, kedy presne sa jej podarilo vojsť mi do srdca a naveky si ho privlastniť. Asi to stihla ešte v kostole.

Je láska na prvý pohľad kliše? Snáď áno, pretože kliše príbehy končia šťastne, a nie smrťou.

Obrátim sa na chrbát a zahľadím sa na strop. Absolútne netuším, ako som sa dostal do postele a či šero v izbe znamená prichádzajúce ráno alebo noc. Viem len jedno. Nechal som Grace dlho osamote, musím ísť za ňou.

Presuniem sa do kúpeľne a len čo zasvietim, prižmúrim oči. Jasné svetlo mi nepríjemne bodá zrak. Omnoho viac sa mi páčilo v temnote, kam som sa posledné dni utiahol.

V zrkadle si dôkladne prezriem svoj odraz. Odignorujem rozťatú peru po Arturovom údere a prstami prejdem po pár dňovom strnisku. Nikdy som sa takto nevidel. Vyzerám strašne, ale je to to posledné, čo ma trápi. Napriek tomu vyťahnem zo skrinky žiletku a zbavím sa bordelu na ksichte. Odmotám zo seba obvazy a doprajem si dlhú sprchu. Pod prúdom sledujem, ako sa priezračná voda mení na slabo ružovú. Zmyjem zo seba posledné pozostatky predchádzajúcich dní a s uterákom okolo bedier sa vrátim do spálne.

Zavrtím hlavou, pretože viem, že obraz spiacej Grace v našej posteli nie je reálny. Nemôžem si dovoliť podliehať podobným vidinám, zaiste sa z nich zbláznim, lenže moja myseľ si ide vlastný svet a neustále mi predhadzuje okamihy, aké sme tu spolu zažili a slová, ktoré sme vyslovili.

Grace mi vyberie zo skrine oblek a na moju otázku, prečo práve tento, keďže takmer všetky vyzerajú identicky, iba pokrčí plecami a letmo sa usmeje. Tajomstvo výberu oblekov pozná len ona.

Hodím sako s košľou na posteľ a otvorím skriňu s topánkami. Stojí na špičkách a darmo sa snaží dosiahnuť na krabicu na vrchnej polici, musím jej pomôcť. Ďalším úsmevom ma zasiahne priamo do hrudníka.

Odzrazu sa jej tvár zmení. Úsmev je preč a oči zrkadlia výčitky.

„Prečo si mi nepomohol aj vtedy?“

Krabica s topánkami mi vypadne z ruky a zletí na zem. Nedokážem odpovedať, iba jej hľadím do očí, v ktorých výčitky vystrieda pohrdanie. Opatrne zdvihnem ruku, chcem ju pohladiť a uistiť, že hoci som zlyhal, znamená pre mňa celý svet, no než sa jej stihnem dotknúť, rozplynie sa. Odíde a nechá ma samého v pološere izby.

Prezlečiem sa do vecí, ktoré mi vybrala a vytiahnem hodinky z nabíjačky. Zrejme mi ich chalani dali nabiť, keď som odpadol po troch dňoch bez spánku. Vedľa hodiniek nájdem aj nový telefón. Jediné, čo na skrinke chýba, je moja zbraň.

Zasraní zmrdi.

Otvorím dvere od spálne a okamžite sa s nimi stretnem tvárou v tvár. Arturo sa ramenom opiera o stenu a lyžičkou v hrnčeku si mieša kávu. Tvári sa ako zvyčajne. Nezúčastnene, akoby sa tu ani nenachádzal.

Paolo sa na rozdiel od neho usmieva a dôkladne si ma obzerá. „No konečne,“ rozťahne pery ešte širšie. „Vitaj späť, don.“

Bez slova prejdem popri nich do obývačky. Nestihnem sa ani posadiť a Paolo už servíruje svoj obľúbený nápoj. Musíme toho veľa prebrať.

„Kto je s Grace?“ vypadne zo mňa ako prvé.

Slova sa ujme Arturo. „Lorenzo. Nemusíš mať obavy, v nemocnici je aj Steven a Grace je stabilizovaná. Jej sietnice reagujú na svetlo. Steven vravel, že nie je v hlbokjej kóme a vníma okolité stimulácie.“

„Takže sa preberie?“

Moju nádej zatratí jedinou vetou. „To nikto nevie.“

Sme tam, kde sme boli.

„Je na tom lepšie než včera, čo je teraz najpodstatnejšie.“

Nehádam sa s ním, nemienim riskovať, že mi zase rozmláti hubu. Natiahnem sa po pohár a pohľadom ho vyzvem, aby mi podal všetky potrebné informácie o udalostiach posledných dní, ktorých som sa nezúčastnil.

„Keďže Lorenzo je v nemocnici, je jasné, že zradcom nie je on,“ spustí svoj výklad.

To som si domyslel, preto ho nepreerušujem.

„Je ním Sanders. Kým sme utekali na Park Avenue,

volali sme všetkým členom prvej línie a Sanders bol jediný, komu sa nedalo dovolať. Odvtedy ho nikto nevidel.“

Nemôžem tvrdiť, že ma to prekvapuje. Na dona bol adeptom číslo jeden a ja som mu vyfúkol funkciu iba na základe krvi kolujúcej mi v žilách. Beztak mu to nedalo žiadne právo zradiť svoju rodinu. Za svoje činy si ponešie následky do posledného bodu, ako nám káže prísaha. Každý vie, čo ho v prípade zrady čaká a tentoraz som odhodlaný nepoľaviť ani z jediného písmenka našich nepísaných pravidiel.

Arturo mi porozpráva aj o situácii na Park Avenue. Polícia zamietla prestrelku za bieleho dňa pod koberec. Nie je sa čomu čudovať. Palmer, kapitán oddelenia pre boj s organizovaným zločinom, je Bernardiho človek. Verejnosti tvrdí, ako sa všetkými silami snaží dostať strelcov pred spravodlivosť, ale v skutočnosti na to zvysoka serie a iba čaká, kým celá situácia upadne do zabudnutia, ako mnoho iných svinstiev predtým. Prinajhoršom si Carlo nájde pár nešťastníkov, ktorí obetujú svoju slobodu. Pravidelne sa stáva, že niektorí muži na seba prevezmú cudziu vinu výmenou za záchranu svojej rodiny, väčšinou po finančnej stránke. Bežná záležitosť.

Nezhovárame sa dlho, chcem ísť za Grace, preto si vypočujem len najnevyhnutnejšie informácie. Dozviem sa, že vyžehlili moje nedávne vyčíňanie v kostole a že Carlo nechal podpáliť byt Grace v Brooklyne. Prikážem im, aby majiteľovi pokryli všetky škody a postarali sa o rekonštrukciu. Nenechám sa ním vyprovokovať. Arturo má pravdu, v tejto chvíli je potrebný rozum, nie horúca hlava.

„Idem s tebou do nemocnice,“ zavelí Paolo a postaví sa naraz so mnou.

Nasledujem ho do chodby, kde si uvedomím, že chý-

ba Arturo. Obrátim sa preto k nemu a pohľadom naznačím nevyslovenú otázku.

„Musím sa o niečo postarať,“ oznámi mi.

Spomeniem si na jeho predchádzajúce slová. Vrátim sa do obývačky, kým Paolo ostáva čakať pri dverách. Nezvykneme medzi sebou mávať tajnosti, ale existujú veci, o ktorých sa nehovorí nahlas, a Arturova minulosť je jednou z nich.

Zastavím sa tesne pri ňom. „Nič mi nedlhuješ,“ uistím ho potichu. „V tú noc som svoj dlh splácal ja.“

Usmeje sa na pol úst, lenže v tom úsmeve sa nenachádza ani náznak radosti. Až príliš rýchlo si opäť nasadí späť svoju masku a v tmavých očiach sa mu mihne zlovestný tieň. „Ja ale nemám na mysli tú noc.“

Môžem iba hádať, čo konkrétne sa odohráva v jeho hlave, keďže sa s ním nemôžem zhovárať. Jedno tajomstvo, o ktorom Paolo ani len netuší, totiž máme, preto bez ďalších rečí odídem zo svojho bytu.

Znova ma zasiahne rovnaký zvuk.

Píp – prásk.

Píp – prásk.

Priama rana do hlavy.

Zrejme sa to nikdy neskončí.

Dovolil som si od nej odísť na celý deň. Prespal som takmer dvadsať hodín, preto ma zožierajú výčitky. Nemám nárok pokojne odpočívať v našej posteli, kým Grace musí ležať tu. Už opäť nič nie je fér a úprimne, moja sebaľútosť ma začína srať. Utápať sa v nepriazni osudu mi v ničom nepomôže. Jediné, čo je momentálne vítané, je hnev a nenávisť. Iba vďaka nim napokon dosiahnem spravodlivosť. Slabosť sa nepripúšťa.

Keď ju ale takto vidím, bezvládnú a krehkú, nedokážem potlačiť zármutok, hoci sa o to skutočne snažím. Na takúto emóciu ma nikto nepripravil a iba sa ju učím ovládať. Snáď nemusím vysvetľovať, že zatiaľ prehrávam. Je to ťažký boj, keďže na bezmocnosť nie som zvyknutý, a to je práve to, čo vyhráva na celej čiare. Neschopnosť jej pomôcť, neschopnosť vrátiť čas, neschopnosť ju prebrať a vrátiť späť do života...

Skurvená sebaľútosť.

Moju súkromnú vojnu s myšlienkami zastaví Stevenov príchod. Nemusím nič vysloviť, pretože otázku mi vyčíta priamo z tváre.

„Neviem, Tyler.“ Vyzerá rovnako bezmocne ako ja.

Nie je sa čomu čudovať. Dostal na starosť najdôležitejšiu osobu v mojom živote a nie je v jeho schopnostiach zariadiť, aby mi vyhovel k spokojnosti. Ani Steven si nemôže byť istý, ako v takom prípade zareagujem. Stačí jediný rozkaz a neukončím iba jeho kariéru, ale aj život. Je súkromným lekárom famílie dlhé roky a vždy si svoju prácu odviedol svedomite a bez komplikácií. Rozumiem, že v tejto situácii nič viac nezmôže.

Krátkym prikývnutím mu dám najavo, že je to v poriadku. Urobil všetko, čo bolo v jeho silách.

Postaví sa vedľa mňa a pohľad zapichne do papierov, ktoré si so sebou priniesol. „Odkedy si včera odišiel, stihli sme jej urobiť pár testov. Reaguje na svetlo a okolité podnety, čo je skvelé, pretože to znamená, že jej mozgový kmeň je funkčný. Nachádza sa však v stredne ťažkom stupni kómy. Sledujeme vitálne funkcie a zatiaľ je všetko v poriadku. Nemala by byť v priamom ohrození života.“

Nemala by byť...

Viac práve teraz nemám.

„Ďakujem, Steven.“ Nemám ani viac slov. Je zbytočné pýtať sa, ako dlho to potrvá. Odpoveď je vždy rovnaká.

Položí papiere na stolík a s povzdychom sa na mňa zahľadí. Ja mu však pohľad neopätujem, pretože nech sa snaží byť akokoľvek pozitívny, vo mne prevládajú pochybnosti a pocit, že každá chvíľa, kedy sa smiem pozerat' na Grace, môže byť posledná.

„Možno existuje možnosť, ako jej môžeš pomôcť.“

Táto veta ma donúti zdvihnúť k nemu zrak. „Ako?“

„Vrávi sa, že pacienti v kóme dokážu vnímať svoje okolie a jej neurologické reakcie fungujú. Skús sa s ňou preto rozprávať a vždy sa jej predstav, aby ťa dokázala zaradiť a spomenúť si na teba. Pripomínaj jej vaše spoločné chvíle a veci, ktoré má rada. Môžeš jej púšťať obľúbené filmy či hudbu. Avšak každý váš rozhovor musí byť o pekných veciach, takže nebuď negatívny a rozhodne jej nevrav, ako sa trápiš a ako veľmi ti chýba.“

„Toto jej dokáže pomôcť?“ neodpustím si skeptický tón.

„Mohlo by,“ prikývne s nádejou.

Zase tá skurvená nádej.

Než ju však stihnem nadobro pochovať, otvoria sa dvere a do izby vojde sestrička. „Prepáčte,“ zahabká. „Je čas ju umyť.“

„Postarám sa o to.“ Vykročí k nej Steven a vezme od nej akúsi nádobu.

Sestrička po mne prejde vystrašeným pohľadom a hneď, ako ju Steven zbaví záťaže, vystrelí odtiaľto, akoby ju prenasledoval dav sériových vrahov.

„Sestričky sú z teba trochu nervózne,“ poznamená a položí lavór na druhý stolík.

Len nech si zvykajú.

„Chceš si to skúsiť?“

Tentoraz som to ja, kto má vystrašený pohľad. „Umyť ju?“

„Nie je to nič ťažké, len ju opatrne umyješ špongiou. Musíš len dávať pozor na hadičky zavedené do tela.“

Samozrejme, že to nie je nič ťažké... Robí si zo mňa srandu?!

Len čo jej rozopne prvý gombík na nemocničnej košeli, moje rozhodnutie je viac než jasné. „Urobím to sám.“

Zrejme som vyznel príliš majetnícky, pretože sa pobaveno zasmieje. „Myslel som si. Keď skončíš, zavolaj ma. Ukážem ti, ako ju správne polohovať a cvičiť s ňou. Predíde tak preležaninám a až sa preberie, môže to výrazne zlepšiť jej pohybovú sústavu.“

Mne sa snáď sníva. „Cvičiť s ňou? Zbláznil si sa, veď jej to môže ublížiť.“

„Neublíži, cvičenie s pacientmi v kóme je bežný a hlavne dôležitý postup. Ak sa to robí správne, nič sa jej nestane. Pokiaľ sa však na to necítiš, postarajú sa o to sestričky.“

Necítim, no urobím čokoľvek, čo jej môže pomôcť. „Ukážeš mi to.“

„Iste. Je tu ale ešte jedna vec.“ Doterajšie pobavenie sa mu vytratí z tváre. „Vybavil som pre Grace špecialistu. Je diskretný, nemusíš mať obavy, že sa niečo dostane von. Zajtra ju vyšetří na pohlavné choroby.“

Zatnem sánku, až si takmer rozdrvím zuby. Hádam od toho skurvysyna nechytí žiadne svinstvo, inak ho vykopem odkiaľkoľvek, kam ho chalani zahrabali, a zabijem po druhýkrát. „Chcem byť pri tom.“

„Jasné.“ Poberie sa k dverám. „Ak by si niečo potreboval, stačí zavolať. Najprv ju umy a potom ti ukážem cviky. Hlavne nerob nič, čím si nebudeš istý.“

Nemusí mi to pripomínať, nikdy by som jej predsa neublížil, no hneď ako odíde, som stratený. Nevieť, ako s ňou narábať, aby som jej naozaj neublížil, nechcem však, aby sa o ňu staral ktokoľvek iný. Nechcela by to ani ona.

Zhlboka sa nadýchnem a chytím ju za ruku. „Ahoj, Grace. To som ja, Tyler,“ predstavím sa jej, ako mi to radil Steven. Pripadám si ako idiot, momentálne však musia ísť moje pocity stranou. Hneď v ďalšej vete poruším jeden z jeho bodov. „Toto ti síce nemám vravieť, ale sľubujem, že je to posledný raz. Musím ti povedať, že mi veľmi chýbaš a chcem, aby si sa konečne zobudila. Nechcem však na teba tlačiť, určite to pre teba nie je jednoduché.“ Druhou rukou ju pohladím po líci. „Budem s tebou po celý čas.“ Nech to potrvá akokoľvek dlho. „A teraz,“ presuniem ruky ku gombíkom, „tá umyjem. Zrejme by si nechcela, aby ťa niekto videl nahú, ale ja ti snáď nebudem prekážať. Už je na to aj tak trochu neskoro, nie?“

Samozrejme, že na môj dementný pokus o vtíp neza-reaguje.

Rozopnem všetky gombíky a odhrniem košeľu na stranu. Odvrátim zrak, pretože hadička zavedená do brucha mi vytvorí v hrdle podivnú hrču. Musím sa vzchopiť, v živote som predsa videl horšie veci. Nechcem však, aby sa týkali jej.

Zatrasiem hlavou, vytlačím zo špongie prebytočnú vodu a umyjem jej telo najopatnejšie, ako dokážem.

KAPITOLA 4

Tyler

Po rannej hygiene mi Steven ukáže, ako Grace správne polohovať a cvičiť s ňou. Pacienti v kóme sú vraj náchylní na zápal pľúc, takže jej to okrem preležanín pomôže vyhnúť sa aj infekčným ochoreniam. Polohovanie je najlepšie praktikovať každé dve hodiny. Cvičenie zahŕňa jemné ohýbanie a nat'ahovanie končatín, krúženie zápästiami a inými kĺbmi, optimálne dva až trikrát denne.

Nemám ani tušenia, ako to všetko spojím s povinnosťami s familiou. Nemôžem zabúdať, že som don. Moja neúčasť by mohla priniesť fatálne následky, a nech je Grace v akomkoľvek stave, nemôžem sa im vystavovať. Zatvorený na doživotie alebo mŕtvy jej v ničom nepomôžem. Musím vymyslieť dokonalý plán, najprv sa ale postarám o nutnejšie veci.

Po všetkých zácvikoch sa ponáhľam domov. V nemocnici zatiaľ ostal Lorenzo, kým ma poctivo sprevádza Paolo. Je underboss, nastal čas, aby sa svojej funkcie ujal na plný úväzok. Pozorne ma počúva a moje rozhodnutie, že sa nebudem zdržiavať v kancelárii a všetky porady ostávajú na ňom, nijak nekomentuje.

Síce moje rozkazy prijal zodpovedne, neznamená to, že ma mieni nechať osamote. Nasleduje ma aj do apartmánu a je mi jasné, že ma odprevadí aj späť do nemocnice. Nechcem nás zdržiavať, preto ihneď vrazím do spálne a pootváram skrine. Hľadám čokoľvek, čo by Grace pripomenulo jej život. Okrem oblečenia tu však nič nie je. Všetky veci, ktoré mala rada a niečo pre ňu znamenali, zhoreli na popol v jej byte v Brooklyne.

Veľmem z nočného stolíka našu fotografiu z Brooklyn Bridge a presuniem sa do obývačky. Na komode má pár kníh. Prečítam si ich názvy a napokon vytiahnem jedinú, ktorú spoznávam. *Kúsok šťastia*. Otvorím ju na náhodnej strane, vypadne z nej zložený papier. Keď ho zodvihnem a roztvorím, zastaví sa mi srdce a zasekne dych. Je to obrázok Bow Bridge, ktorý som jej nakreslil na dobročinnnej akcii pre siroty. Vrátim papier do knihy a s tými málo vecami, o ktorých viem, že pre ňu niečo znamenajú, vypadnem z bytu.

Cestou späť do nemocnice sa mysl'ou presuniem na *naše miesto*. V ten deň sa medzi nami odohralo príliš veľa. Vzal som si každé jej *prvýkrát* a ignoroval hrozby, ktoré krúžili v'okol mňa. Napokon bolo jednoduché zadržávať oči a tváriť sa, že nič z toho neexistuje. Je až neskutočné, ako sa pri nej všetko strácalo. Stačil však jeden výstrel do hlavy v podobe pípania nemocničných prístrojov, aby som sa prebral zo sna a uvedomil si realitu.

Ak by som sa mohol vrátiť v čase, konal by som inak? Na túto otázku nemám odpoveď. Nedokážem si predstaviť prísť o jej náruč a teplý dych, o každý úsmev či objatie.

Lenže, mal by som si zvykať, pretože toto všetko je preč. Ostala len skurvená nemocničná izba, posrané pípajúce prístroje, pravidelné polohovania a cvičenia, neustále vyšetrenia a nekončiaci sa strach. Žiadne oči plné neba ani červenajúce sa líca.

Všetko je přeč.

„Mali by sme nájsť nového caporegime pre Manhattan,“ preruší Paolo ticho v aute.

Sanders je v ťahu, takže nám chýba jeden člen prvej línie a Anthony nemôže sám korigovať dve štvrté.

„Poviem Lorenzovi, aby niekoho našiel.“

„Nebudeš ho menovať ty?“ zatahne začudovane.

„Nie, iba jeho návrh odsúhlasím.“

Všimnem si, že zo mňa nespúšťa zrak, preto sa k nemu otočím. „Čo je?“

„Myslím si, že obaja vieme, kto by bol dokonalý caporegime.“

Mýli sa, obaja to nevieme. Áno, kedysi som niekomu naznačil, že jedného dňa nastane zmena v pozíciách a miesto caporegime bude voľné, lenže veci sa zmenili. Arturo má na viac než na kapitána. „Lorenzo niekoho vyberie,“ zopakujem a neoblomným tónom mu dám najavo, že je to moje konečné rozhodnutie.

Neostáva mu nič iné, iba prikývnuť. Namiesto toho však zavrtí hlavou. „Nerozumiem tvojmu zmýšľaniu. Nedal si Arturovi funkciu underbossa a teraz ho preskočíš aj ako caporegime a radšej to zveríš niekomu mimo nás. Naozaj je dobrý nápad brať do prvej línie famílie niekoho cudzieho?“

„V našej famílii nikto nie je cudzí.“

„Preto ťa deväťdesiatpäť percent členov nikdy nevidelo,“ odfrkne si sarkasticky.

Preháňa to. Ako underboss som sa s členmi stretával omnoho viac ako otec. Teraz som don, a to znamená, že moja pozícia si vyžaduje isté opatrenia. Aby proti mne nemohol nikto svedčiť, nemôžem sa vídať s vojakmi a každé moje rozhodnutie sa rieši cez členov prvej línie. Zavraždil som však desiatky ľudí pred stovkami očí, takže v konečnom výsledku je to už aj tak jedno.

„Rob, čo máš a o viac sa nestaraj,“ uzavriem tému. Nemám vo zvyku na Paola a Artura plúť rozkazy a dokazovať im svoje postavenie, občas ale nastane situácia, keď je to nevyhnutné, ako práve teraz. Nie som povinný vysvetľovať mu svoje rozhodnutia. On je, naopak, povinný splniť ich do poslednej bodky a bez rečí.

Pochopí môj postoj a pre zmenu prikývne, ale aby mi dal najavo, že si z mojej snahy prebudiť v sebe lídra nerobí ťažkú hlavu, zasalutuje. Nič si nedokáže odpustiť, idiot.

Po dlhej dobe sa mierne usmejem. Prekliat som Boha a rozstrieľal mu synáčka, takže netuším, komu mám ďakovať za prítomnosť svojich dvoch bratov. Paolova občasná rebélia proti autoritám a sarkastický prístup sú príjemným pripomenutím, že v našom svete nemusí byť všetko mŕtve a chladné. Arturo je Paolov pravý opak a jeho pokoj a pragmatickosť ma vždy dokážu udržať nohami pevne na zemi. Vďačím im za mnoho, aj keď im to zrejme nikdy nepoviem do očí.

„Čo vlastne rieši Arturo?“

Paolo sa naširoko usmeje. „To je prekvapenie.“

„Musím ti zase pripomínať, kto je tu šéf?“

„Strč si to niekam. Uvidíš, bude sa ti to páčiť.“

Nesnažím sa z neho ťahať detaily. Verím im vo všetkých smeroch, nie je nutné ich kontrolovať. Koniec koncov, Arturo už nespočetnekrát dostal voľnú ruku a doteraz nikdy nesklamal.

Odstavím auto na parkovisku nemocnice a zo zadného sedadla pozbieram veci pre Grace. Pred jej izbou Lorenzovi poďakujem za stráženie a odkážem ho Paolovi, ktorý mu podá nutné informácie.

Len čo vstúpim do izby, prepadne ma nostalgický pocit. Začína mi to pripadať prirodzené, hoci si na situáciu nedokážem zvyknúť. Zmes protichodných pocitov ma

znepokojuje, na nič z toho si totiž zvykať nechcem, uvedomujem si však, že nič nie je v mojich rukách a môžem byť donom aj dvadsiatich familií, v tejto izbe nemám absolútne žiadnu moc.

„Ahoj, poklad. To som ja, Tyler,“ opäť sa jej predstavím. Bol som preč cez hodinu, musím sa jej pripomenúť, ako mi radil Steven. „Niečo som ti priniesol.“ Položim na stolík rámček s fotkou. „Spomínaš si na ten večer? Robil som reparát nášho prvého rande. Vtedy sme si spravili našu prvú fotografiu.“ A ako teraz uvažujem, aj jedinú. Prečo nemáme viac spoločných fotiek?

Pritiahnem si stoličku. „Pozri.“ Obrátim k nej knihu, keď sa posadím. „Patrí k tvojim obľúbeným? Zrejme áno, lebo vo vnútri je obrázok.“ Ukážem jej ho. „Bow Bridge, naše miesto. Bohužiaľ, most z Central Parku ti sem nedotiahnem, takže ti zatiaľ musí stačiť aspoň toto. Určite ťa tam vezmem, až sa zobudíš.“ Položim na stolík aj obrázok a otvorím knihu. „Musím sa ti s niečím priznať. Na knižnom veľtrhu som ti klamal. Nechcela si, aby som ti kupoval knihy, preto som ti povedal, že za ne nemusím platiť. Nebola to pravda, naša realitná spoločnosť nemala s veľtrhom nič spoločné. Pár dní dozadu som v meste zahliadol reklamu a spomenul si na to. Tie knihy som ti kúpil.“

Márne čakám, že vyskočí na nohy, nakrčí nos a prebodne ma rozkošne naštvaným pohľadom ako zakaždým, keď som ju vytočil.

Sekundy trvajú minúty...

Nechcem si zvykať...

„Tak fajn,“ povzdychnem si rezignovane. „Nepochybne si ju už prečítala, ale keďže ti mám pripomínať, čo máš rada, prečítam ti ju ešte raz. Kapitola prvá...“

Za posledné tri dni som sa naučil všetky úkony na polohovanie a cvičenia na majstrovskú úroveň. Začiatky boli ťažké, nesmierne som sa bál, aby som Grace neublížil, no pri dostatočnej dávke opatrnosti to napokon nie je nič zložité. Stále voči tomu pociťujem rešpekt, ale aspoň sa mi prestali triasť ruky.

Testy na pohlavné choroby našťastie dopadli negatívne. Nenašli u nej chlamýdie, kvapavku, hepatitídu a ani syfilis či HIV. Posledné dve nemusia byť detekovateľné hneď, takže lekár o niekoľko týždňov vyšetrenie zopakuje. Po celý čas som ju držal za ruku a ostáva mi iba dúfať, že som jej bol aspoň trochu oporou.

Grace je v tomto stave už týždeň a každý deň počúvam to isté: *Nič sa nezmenilo, zvládne to, musíme veriť...*

Občas sa nechám unášať nádejou. Jej stav sa nezhoršil, čo môžem považovať za úspech, lenže potom prídu chvíle, keď viac nedokážem veriť, pretože iba rozprávam do prázdna a nedostávam od nej žiadne odpovede.

Prezradil som jej, že keď sme spolu v jednu noc ostali v kaviarni a zaspala mi v náručí, oslintala mi košeľu. Neprebralo ju to. Líca jej nesfarbila červeň a nesklonila hlavu od hanby. Môžem jej pripomínať rôzne zážitky, krásne aj trochu trápne, dokonca aj tie vášnivé. Nič ju nepreberie.

Utápam sa preto v beznádeji a kým ju pozorujem, preklínam v duchu celý svet. Zožiera ma nenávisť a skutočne sa premáham, aby som odtiaľto nevyletel a nenamieril si to priamo do Hobokenu. Kurevsky maerie, že Carlo je naďalej na slobode a ešte stále dýcha. Dávno som ho mal vypevadiť na druhý svet v skurvených bolestiach, ale namiesto toho sedím v posranej nemocničnej izbe a dovoľm si občas veriť.

Za oknami sa pomaly stmieva a mňa pohlcuje podob-

ná temnota, aká sa plazí po oblohe. Rozdiel v nich je, že táto ráno zmizne, zatiaľ čo moja ma zo svojich rúk zaisťte nepustí. A ja to vlastne ani nechcem. Pri živote ma drží už len nenávisť. Kým sa nevysporiadam s každým, kto za to môže, musím tu byť.

Akoby temné sily vedeli, aké myšlienky sa mi ženú hlavou, ozve sa na dvere opatrné zaklopanie a o chvíľu na to sa odlepia od zárubne. „Nespíš?“ prehovorí Lorenzo potichu.

„Nie.“ Nespím takmer vôbec. Každé ráno chodím domov iba kvôli hygiene. Celé dni trávim tu a jediná forma odpočinku je krátke zdriemnutie si na stoličke počas noci. Je tu síce aj gauč, ale ten mi slúži ako provizórna pracovňa.

Lorenzo vstúpi do izby a zatvorí za sebou dvere. Na okamih spočinie pohľadom na Grace. Vidím, že sa chce opýtať na jej stav, ale v poslednej chvíli prehltnie otázku a pozrie na mňa. „Volal mi Arturo. S Paolom pre teba majú prekvapenie.“

„Oni tu nie sú?“

„Nie, už zhruba šesť hodín. Zavolali mi, aby som držal stráž a vraveli, že sa ozvú, až všetko pripravia. Nemám tušenia, o čom hovorili, ale keďže sa ťa mám opýtať, kam chceš, aby to prekvapenie priviedli, asi mám istú predstavu.“

Po dlhej dobe sa mi v hrudníku rozleje hrejivý pocit. Letmo sa pousmejem a obrátim zrak na Grace. Jemne ju pohladím po líci. „Povedz im, že sa stretneme v realitnej spoločnosti.“

Odpovie mi tichým prikývnutím a vytratí sa z izby.

„Musím na chvíľu odísť, zlato,“ prehovorím k nej. „Nemaj obavy, vrátim sa.“

Iba pošlem Carlovi svoj odkaz.

KAPITOLA 5

Tyler

Septembrové počasie je presne také, aké by sa očakávalo. Vzduch nasiaknutý vlhkosťou sa mi v jemnom vánku pohráva s vlasmi a snaží sa mi schladiť tvár. Na streche budovy realitnej spoločnosti Moretti's Reality Group je ešte studenší než o tridsaťpäť poschodí nižšie, ale aj tak to nepomáha. Horím nedočkavosťou, kedy konečne začnem prvý bod pomsty.

Arturo mi pred pár minútami poskytol všetky informácie. Teraz čakám, kedy ho konečne privedú na strechu, ako som im prikázal. Mám dokonalý plán.

New York pohltila noc, lenže táto časť mesta skutočne nikdy nespí. Realitka stojí neďaleko Times Square, čo mi nesmierne vyhovuje.

Netrvá dlho a za chrptom počujem kroky a aj vyhrážky niekoho, kto čoskoro zomrie. Zvuky veľkomesta, aj napriek výške, dokonale prebývajú každé jeho slovo, preto nemám obavy, že ho niekto započuje, keďže v budove sa stále nachádza niekoľko pilných pracovníkov realitky.

„Drž hubu a kráčaj!“ zavelí Paolo.

Pousmejem sa nad jeho rozkazovačným tónom a keď

kroky ustanú, pomaly sa otočím čelom k trojici mužov. Založím si ruky za chrbát a obzriem si toho presne v strede. V očiach mu planie strach, darmo sa ho snaží maskovať tvrdo zaťatou sánkou.

„Toto ti neprejde!“ vyštekne po mne.

Mierne nakloním hlavu a nechám ho vysloviť jeho posledné slová pred smrťou.

„Iba som plnil rozkaz! To Carlo prikázal, aby sme mu dovedli to dievča!“

„To dievča...“ zopakujem monotónne a urobím k nemu krok. Telo sa mu okamžite napne a na tvári usadí ostrážitý výraz. Je ako drobná gazela, čakajúca na okamih, keď po nej skočí zúrivy lev a roztrhá ju na márne kúsky. „Strčil si Carlovi do rúk moju ženu.“ Nie je nutné pripomínať mu jeho hriech, ale chcem, aby si bol plne vedomý svojho činu. Každá akcia vyvolá reakciu, a tá moja bude bezpochyby krutá a ničivá. „Kurevsky za to teraz zaplatíš.“

Odrazu sa mi vzduch zdá chladnejší, ale spaľujúca nenávisť v mojom vnútri to tu čoskoro zaiste celé podpáli.

„Musel som!“ snaží sa brániť. Začala sa prvá fáza, a to *zbytočná obhajoba*. „Ak šéf vydá rozkaz, musím ho splniť. Vieš, ako to chodí, veď aj ty si šéf.“

Kútiky úst sa mi roztiahnu v širokom úsmeve. „To si, kurva, piš, že som!“ Úsmev sa mi stratí z tváre a nahradí ho čistý hnev. V očiach sa mi určite nenachádza nič iné, len šíalená túžba po smrti. Tentoraz nie vlastnej. „Dovoliť si si siahnúť na niečo, čo je moje. To si naozaj nemal robiť,“ poviem nízkym tónom a pomaly zavrtím hlavou.

„Bol to rozkaz,“ pripomenie s falošným odhodlaním. V skutočnosti sa mu v hlase odráža strach a bezmocnosť. Presne tá, v ktorej sa ja nachádzam už celé dni.

„Ak tak rád plníš rozkazy, jeden pre teba mám.“

„Mojou smrťou sa nič nezmení.“ Práve prešiel do fázy *zbytočná snaha zachrániť si život*.

Zmení sa toho veľa. Ku Carlovi sa dostanem postupne cez všetkých skurvysynov, kvôli ktorým sa to udialo. A tento sráč predou mnou je jedným z nich.

„Palmer to nenechá len tak. Ak zmiznem, začne sa vyšetrovanie,“ vysloví prázdnu vyhrážku a zákerne sa usmeje, akoby si snáď myslel, že má v tejto chvíli navrch. „Je na našej strane a pokiaľ urobíš chybu, draho za ňu zaplatíš.“

Existuje ešte niečo horšie ako mafían? Samozrejme, skorumpovaný fízel. Zasraný kapitán Palmer je dlhé roky na výplatnej páske Bernardiho famílie, kým ja sa nachádzam na jeho osobnej čiernej listine. Beriem, je to oprávnené. Vďaka úplatkom má Carlo pred spravodlivosťou zaistenú imunitu. Ja môžem podplatiť aj celé policajné oddelenie, ale v tomto prípade je eso sám Palmer.

Nemienim však prehodnotiť svoje kroky.

Cosa Nostra vždy pracuje v tichosti. Nepútať na seba pozornosť je jedným z najpodstatnejších bodov našej organizácie a mal by som sa ho držať.

Mám však lepší plán. Vyvolať skurvený chaos.

„Ty nikam nezemizneš.“ Nastal čas ukončiť všetky hry. „Vieš, prečo ti moji chlapi neskřivili na hlave ani jediný vlások?“

Namiesto odpovede zatne sánku. Po doterajšom úsmeve víťazov niet ani pamiatky.

„O tridsaťpäť poschodí nižšie, na paneli nad vchodom, svieti meno mojej rodiny. Až sa vyšetrovateľom podarí zoškrabať tvoje telo z asfaltu, nenájdu na ňom jedinú stopu cudzieho zavinenia. A predsa bude každému jasné, kto stojí za tvojou smrťou.“ Prebodnem ho pomstychtivým pohľadom. „Tyler Moretti.“ V hlase sa mi odrazí

toľko tvrdosti, až ho to donúti napnúť všetky svaly. Pokúsi sa urobiť krok vzad, Arturo ho však chytí za plecía. Opäť ho ale pustí, pretože, ako som povedal, nesmie mať na sebe žiadne dôkazy cudzieho zavinenia.

„Odovzdáš Carlovi a všetkým ostatným môj odkaz.“

Sú ďalší na rade.

„Neurobím vôbec nič,“ precedí skrz zuby. Fáza *zbytočný posledný vzdor*.

„Ale urobíš. Pôjdeš k okraju strechy a o pár minút dobrovoľne skočíš. Pokiaľ to neurobíš, aj tak zomrieš, akurát sa k tebe pripojí tvoja manželka a rozkošný trojročný synček, a ver mi, že budú umierať kurevsky pomaly. Ak ti to stále príde ako nedostatočná motivácia, s radosťou navštívim aj tvoju mamičku. Nenechám predsa starú dámu, aby oplakávala smrť svojho syna, to by bolo kruté.“

Oči sa mu rozšíria v návale hrôzy. Chvíľu zvažuje, či blafujem, no môj chladný pohľad mu rýchlo vyvráti všetky pochybnosti. „To nemôžeš myslieť vážne,“ prehovorí tak potichu, až sa jeho slová stratia v nočnom vetre.

„Myslím to, kurva, vážne. Skoč a tvoja rodina prežije.“

Telo sa mu zachveje a zaiste to nemá nič spoločné s chladným vánkom. „Neublížiš dieťaťu.“

Nemal by sa spoliehať na nádej. Žiadna neexistuje.

„Vy ste môjmu ublížili.“ A kvôli tomu nikdy nebudem mať možnosť držať ho v náručí. „Naozaj ma chceš skúšať?“

Mlčky na mňa hľadá a zaiste si spája význam mojich slov. Po krátkej chvíli mu od ťažkého prehltnutia podskočí ohryzok. Predposledná fáza *uvedomenie si svojich hriechov*.

Odkedy ho chalani chytili, musel si byť vedomý, že mu odbili posledné okamihy života. Je vtipné, ako si za-

každým všetci snažia zachrániť rit', akoby zabúdali, že milosrdenstvo v našom svete je len mýtus. Všetky šance sa stávajú iba prianím.

Strecha sa odrazu naplní členmi mojej famílie. S hrôzou v očiach pozoruje mužov stojacích v rade vedľa seba, s rukami za chrbtom...

Skurvený chaos.

„Neublížuj mojej rodine,“ požiada ma s poslednou dávkou nádeje.

Nemôže si byť istý mojimi krokmi. Môžem mu dávať plané prísluby, lenže ja som muž slova. Teda, aspoň kedysi som ním býval. Aj Grace som uistoval, že ju ochránim pred celým svetom. A teraz som tu, pretože...

„Urob, čo ti prikazujem a tvoja rodina prežije.“

Poobzerá sa navôkol. Neustále sa mu zrýchľuje dych, možno hľadá posledné možnosti. Keďže žiadne nemá, urobí neistý krok vpred. Každým ďalším sa mu nohy trasú čoraz viac, napokon však podíde k okraju strechy. Postavím sa mu za chrbát a sledujem jeho prudké nádychy, kým on pozoruje nočné mesto pred sebou.

„Mrzí ma to.“ Nastáva posledná fáza, *zbytočná ľútosť*. „Vážim si naše pravidlá a zásady, ale proti Carlovi nemám žiadnu šancu. Musel som urobiť, čo mi prikázal, aj keď som s tým nesúhlasil.“

„A preto si moju Grace nazval malou kurvou?“

Palmer síce ututlal existenciu kamerových záznamov z Park Avenue, Simonovi sa k nim však podarilo dostať. Bol to práve tento sráč, komu sa Grace dobrovoľne vzdala, aby ochránila Sarah. Moje statočné dievča. Postavila sa hrozbe tvárou v tvár, hoci nemala najmenšiu šancu na víťazstvo.

Zavzlyká, od náreku sa mu rozochvejú plecيا. „Prosím.“ Jeho hlas je taký slabý, až ho takmer prepočujem.

„Ostáva ti päť minút.“

Zaplače hlasnejšie. Posledné okamihy života venuje modlitbe. Prosí Boha, aby pred ním chránil jeho rodinu a pošle im posledné slová lásky, ktoré už nikomu z nich nepovie osobne. Žiadne posledné objatie ani bozk na rozlúčku.

Rozumiem jeho zúfalstvu, sám som si tým prešiel. Práve preto k nemu nepociťujem žiaden súcit.

Aj keď by som si jeho koniec najradšej vychutnal z prvého radu, musím ísť. Je nutné uviesť veci do pohybu. S Arturom a Paolom vykročíme k východu. Než sa vytratíme zo strechy, krátkym kývnutím hlavy dám mužom znamenie, aby ďalej pokračovali podľa plánu a dozreli, aby ten hajzel v správny čas skočil.

Dostať sa na prízemie nám zaberie necelú minútu. Ostáva posledná, počas ktorej sa presunieme pred realitku, kde sa k nám pripoja ďalší muži. V celej zostave sa vyberieme doprostred cesty. Ja v čele s mojimi bratmi po boku, konvoj zabijakov za nami.

New York naozaj nikdy nespí.

Šoféri nadávajú na idiotov brzdiacich premávku, až pútajú pozornosť okoloidúcich ľudí. Zastavujú sa, zvedaví, čo sa deje. Odpovede na ich otázky sa nezadržateľne blížia.

Presne o polnoci sa v dvoch mestách rozdelených Hudson River udejú tieto veci. Kým do Hobokenu v New Jersey vtrhne hromada áut, ktorých posádka dá Bernardiho chlapom poriadne zabráť, Manhattanom, klenotom New Yorku, sa rozoznie desivý vreskot, ktorý o krátky okamih vystrieda zbesilé trúbenie áut a šialené výkriky.

Uprostred ulice, na očiach desiatok ľudí, sledujem padajúce telo zo strechy vlastnej spoločnosti.

Pred budovou Moretti's Reality Group sa rozpúta

skurvený chaos. Do niekoľkých minút policajti uzatvoria ulicu, zvedavý dav sa zdržiava za natiahnutými páskami a vyšetrovatelia vypočúvajú svedkov.

Ich pozornosti neujdú ani zamestnanci reality a moja maličkosť čoby majiteľ nehnuteľnosti. Všetko je presne tak, ako som predpokladal. Nikto nič nevidel, nikto nič nepočul. A keby aj áno, nikdy by to nepriznal.

Ešte nejakú chvíľu sa zdržím v realitke. Cez okná svojej kancelárie pozorujem nočné mesto, odrazu také pokojné. Iba pár vyvolených vie, čo mal dnešný incident skutočne znamenať.

Jedným z nich je aj Arturo, ktorý sa odrazu objaví medzi dvermi. Hľadím na jeho odraz v okne a ani sám netuším, či naozaj túžim po všetkých odpovediach.

„Nevrátili sa všetci,“ povie po chvíli vzájomného ticha.

Živo si viem predstaviť masaker, aký sa dnes odohral v Hobokene. Poslali sme tam stovku mužov. To je viac ako polovica našej famílie.

„Nejaké civilné straty?“

Arturov odraz v okne mlčí, hovorí však hlasnejšie ako kedykoľvek predtým.

Odvrátim od neho zrak a opäť sa zapozieram na mesto.

Vždy som sa snažil hrať podľa istých pravidiel. Mafia je biznis týkajúci sa iba zasvätených, civilisti v ňom skrátka nemajú priestor. Na povesti záleží, a pokiaľ vás verejnosť začne vnímať ako zasraného zmrda bez mantinelov, dostaví sa nežiaduci efekt. My sme muži cti, spoločnosť postavená na pravidlách a zásadách mimo zákona. Od nepamäti ľudí fascinuje náš kódex a hierarchia, základné piliere celej dopodrobna vyskladanej zostavy

organizácie. Podstatný je prirodzený rešpekt, nie nanútený strach.

Celý život som sa tohto presvedčenia držal. Žijem za oponou bežného sveta a nie je v mojom záujme ukazovať svoju tvár s nápisom *vrah* na čele. Niežeby sa mi to už nepodarilo. Za všetko ale môže skurvený Carlo a jeho besná honba za mocou a uznaním. Utrhol sa z reťazí a pravidlá preňho stratili význam.

Predsa len s tým hajzlom máme niečo spoločné. Aby som ho zastavil a oplatil mu všetky krivdy, akých sa na mne a mojej rodine dopustil, som ochotný rovnako zotvárať oči pred následkami vlastných skutkov a obetovať zopár nevinných duší na úkor vyššej moci. Cosa Nostra je aj nad samotným Bohom. Ako by ma potom dokázalo zastaviť vlastné svedomie? Pochovať ho mi nikdy nepripadalo jednoduchšie.

Netuším, ako dlho tu stojím s vlastnou prázdnotou, keď sa odrazu ozve povedomý hlas, ktorému v prvých sekundách nedokážem priradiť tvár.

„Ty skurvený bastard, jedno sa ti musí nechať. Naozaj máš štýl.“

Obrátim sa od okna, nemôžem uveriť vlastným očiam. „Kaniel?“

Vysoký hnedovlasý chlapík v tmavom obleku a s hollywoodskym úsmevom, ktorým kedysi zlomil nejedno dievčenské študentské srdce, sa ležérne opiera ramenom o rám dverí mojej kancelárie, akoby neprešli štyri roky, odkedy sa naše cesty definitívne rozdelili a on zmizol z New Yorku takou rýchlosťou, až po ňom neostala ani spomienka.

„Rád ťa opäť vidím.“ Vykročí ku mne, no ja som už na pol ceste.

Na svete neexistuje mnoho ľudí, s ktorými sa doká-

žem bratsky objat' a tešiť sa z ich prítomnosti. „Ja teba tiež.“ Pobúcham ho po chrbte, následne ho chytím za plecía a dôkladne si ho obzriem, akoby som sa snažil presvedčiť, že je to skutočne on.

Paolo s Arturom medzitým prejdú popri nás a obsadia si jeden z gaučov.

„Budete tam stáť dlho, hrdličky?“ zvolá Paolo s fľašou whisky v ruke, ktorou na nás máva. Obaja sa k nim pripojíme.

„Čo tu robíš?“ spustím okamžitý výsluch.

Kaniel si od Paola vezme ponúkaný pohár. „Zavolať ma Arturo. Vraj máte v Hobokene zase pár hovien, ktoré odtiaľ potrebujete vytiahnuť.“

Zase?

Pozriem na menovaného. Usmieva sa od ucha k uchu, akoby to uňho bola tá najprirodzenejšia vec.

Vtom mi to docvakne. Enzo.

„Takže to Kaniel je tvoja tajná zbraň?“

Arturo len dvihne pohár na znak prípitku.

„Naposledy som nemal čas ťa pozdraviť,“ ozve sa opäť Kaniel, čím vlastne odpovie namiesto Artura. „Prišiel som narýchlo, makal som vtedy na jednej zákazke.“

Zákazka v jeho prípade znamená vražda na objednávku. Už v čase základnej školy usúdil, že vyššie vzdelanie nepatrí k jeho cieľom, ale že sa z neho napokon stane nájomný vrah, by som, popravde, netipoval ani ja. Je ťažké hádať, prečo sa vybral po temnom chodníčku. Nikdy sa o svoje súkromie nedelil, hoci sme pár rokov sedávali v jednej lavici a robili si spoločnosť. To je zrejme jediný dôvod, prečo sme sa priatelili.

V detstve som nemával kamarátov. Naháňanie lopty po ihrisku či iné hry som od útleho veku považoval za stratu času. Oveľa radšej som objavoval zákutia otcov-

ho sveta, ktorému som sa neskôr prispôbil. Kaniel bol jedinou výnimkou do doby, než som v pätnástich stretol Paola. A o päť rokov nato prišiel Arturo. Kaniel mi ale nikdy nebol taký blízky ako oni dvaja.

„Kde si sa celé roky túlal?“

„Veď to poznáš,“ nadhodí plecami, „samá práca.“

Nič sa na ňom nezmenilo. Naďalej si svoje súkromie dôkladne stráži.

„A čo ty? Tuším sa vám to tu pekne rozbehlo. Arturov zoznam hovien mi pripadá nekonečný.“

Tým myslí mená všetkých sráčov, kvôli ktorým je Grace v kóme. Podľa jeho slov však usudzujem, že nevie o pravej príčine, prečo musia všetci tí ľudia zomrieť.

Zazriem na Artura. Nepatrným zavrtením hlavy mi pošle jasnú odpoveď.

„Veď to poznáš,“ použijem jeho nedávnu frázu, „stále sa nájde niekto, kto nás skúša.“

„Nuž,“ nastaví ku mne svoj pohár. „Čoskoro vás doškúšajú. Vyhradil som si na teba čas. Neodídem z New Yorku, kým každý z nich nedostane betónové topánočky. Tak sa to u vás hovorí, nie?“ zasmeje sa a spoločne si štrngneme.

Má pravdu, nie je to však iba fráza, ale jeden zo spôsobov vraždy. Nohy sa zalejú do betónu a keď sa telo hodí do rieky, potopí sa rýchlejšie než Titanic. Je to rýchle, účinné a hlavne definitívne. V istom zmysle aj kruté.

Títo sráči sa ale môžu tešiť na oveľa drastickejší odchod zo sveta, než sú betónové topánočky.